

Fotografie. Je to umění, nebo ne?

Umění – je kreativní odraz v reprodukci uměleckých snímků.

Při vzniku fotografii ovládal názor, že uměním může být pouze dílo lidských rukou. Obraz skutečnosti, získány pomocí fyzikálních a chemických metod, nemohl ani mít nárok na získání tohoto statusu. Přestože první fotografové, tíhnoucí k uměleckosti obrazu, projevíli značnou kompoziční vynalézavost aby ukázali realitu (někdy mění ji k nepoznání), do systému sociálních hodnot a priorit, jako umění, fotografie dlouhou dobu nezapadávala.

V prvních letech od svého vzniku fotografie byla přidělaná veřejným míněním a odborníci z různých oblastí kultury do počtu legračních trefek. Fotografie této doby neměla ani informativní ani dokumentární charakter, neměla svobodu a nálezy světelných řešení, tj. žádnou z těchto funkcí, které jsou dneska určující pro fotografie. Kolem fotografii trvale vznikali teoretické spory: je možné porovnat fotografii s malbou, pokud jde o uměleckou hodnotu? Není-li fotografie degenerované malířství, pro které technika nahradila dovednost umělce? To ovšem není nic víc než srovnáním obou jevů uměleckého života, jasně tíhnoucí k sobě a působící navzájem. Fotografie osvobodila malbu od utilitární funkce- grafického záznamu skutečnosti, což v období Renesance bylo jedním z nejdůležitějších úkolů malby. Dá se říci, že tímto fotografie přispěla k rozvoji malířství, k plnému stanovení její unikátní specifiky. Ale i fotografie hodně vzala od stoletých zkušeností výtvarného umění. Vliv malby na fotografii je obrovský. Současně problém fotografie je dvouznačný: jednak co nejvíc se oddělit od malby a určit své vlastní hranice, jednak- co nejlépe se naučit na vlastním základě uměleckým zkušenostem malby.

Výtvarník v umění fotografování je schopen vyjádřit svůj osobní názor k zachycenému jevu na snímku přes úhel záběru kamery, rozložení světla, schopnost zvolit okamžik fotografování, atd. Fotograf není méně aktivní ve vztahu k estetické osvojovanému objektu, než umělec v jakékoliv jiné formě umění. Technika fotografování usnadňuje a zjednodušuje zobrazení reality. V tomto ohledu uspokojivě spolehlivé obrazy mohou být získány s minimální ztrátou času na zvládnutí procesu focení, což nelze říci o malování. Technologická strana focení je na starosti fotografického vybavení, které má vlastní tradice a specifické parametry dovednosti. Nicméně účel techniky je jiný: není zajištění plného účinku „imitaci“, ale naopak, záměrná deformace zobrazení s cílem zdůraznění podstaty a důležitosti lidského vztahu k zobrazenému předmětu.

O uměleckosti díla říká prožívání krásy, harmonie, pocit uspokojení, efekt osobně-výchovného vlivu. Specifiku fotografování jako formy umění tvoří dokumentárnost, hodnověrnost snímku, možnost zvětšit okamžik. Fotografie dává obraz, který kombinuje uměleckou expresi s okamžikem reality, strnulém na snímku.

Při pohledu na fotografii z umělecké strany, je nutné věnovat její dokumentárnímu charakteru. Fotografie zahrnuje v sobě umělecký portrét současníku, jak momentální press foto, tak i fotoreportáži. Samozřejmě, nemůžeme požadovat vysoké umělecké dílo od každého informačního snímku, ale taky nemůžeme ve vysoce uměleckém díle vidět jenom fotodokument. Realita a pravost – jsou hlavními ve fotografii. V této základní vlastnosti se skrývá příčina globálního vlivu fotografií na moderní kulturu.

Dokumentární a umělecké strany v oblasti fotografii se spojují a překrývají. Obecně současná fotografie existuje v jednotě všech její stran – ideologické, a umělecké, koncepční a expresivní, sociální a estetické. Ve fotografu musí být spojen a syntetizován člověk technologie a estetiky, milovník přesnosti a jasnosti a člověk zaujatý porывem inspirace, člověk emoce a intuice, člověk schopný vidět harmonii. Estetika nedává umělci recept a neposkytuje zaručený úspěch. Poskytuje jenom směr vyhledávání, jehož rezultat v konečném důsledku závisí na talentu a práci autora. Vezmeme-li v úvahu různé aspekty umělecké fotografie, lze formulovat její podstatu, pokusit se definovat fotografické umění. Fotografické umění- vytvoření vizuálního obrazu, který má dokumentární význam, pomocí chemických a technologických prostředků, umělecky výrazného a ukazující významný okamžik reality.

Na otázku, zda fotografie je uměním nebo není, je pravděpodobně stejně obtížně odpovědět, jako na otázku smyslu naší existence. Někteří se domnívají, že pokud obraz se vám líbí a litujete, že jste to neudělal, je to umění. Ale, podle mého názoru, ne všechno, co se líbí-je umění, a naopak, ne vždy umění by mělo líbit. Vždyť krása o ošklivost, dobro a zlo- tyto věci jsou neoddělitelné, takže by měly stejně naplňovat umění. Pokud budeme vidět pouze krásu, nebudeme schopný ji vnímat. Zlo a zmrzačení jsou rovněž zapotřebí, stejné jako kyslík naším plícím. Lidé, kteří sní o absolutním štěstí, spíše se mýlí, oni nechápou, že kdyby nebyla žádná válka, nebyl by žádný mír, oni by nepoznali žádný gram štěstí, pokud by nezažili hoře. Život sám o sobě by byl nudou, ztratil by veškerý smysl. Mnohem zajímavější žít ve světě plném protikladů, které tvoří lidský život bohatý a rozmanitý.

Yergaleyeva Gaukhar